

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Ύπουργείου της Παιδείας ως το κατ' ἔξοχον παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ἐπιηρωσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ως ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ Ἐσωτερικοῦ Ἐξωτερικοῦ Ἐτήσια δρ. 8.— Ἐτήσια φρ. χρ. 10.— Ἑξαμηνίος > 4,50 Ἑξαμηνίος > 5,50 Τριμηνίος > 2,50 Τριμηνίος > 3.— Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.		ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20 Διὰ τῶν Πρωτοκόρων Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου πηδῶνται ἑκαστον λεπ. 25 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ Ὅδος Ἐδριπίδου δρ. 36, παρὰ τὸ Βασιλειον
Περίοδος Β'.—Τόμος 23ος		Ἐν Ἀθήναις, 16 Ἰουλίου 1916	Ἔτος 38ον.—Ἀριθ. 33

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΡΡΙΚΟΣ ΔΑΛΛΙΝΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. (Συνέχεια)
 Ἐβρόναιζε τὸν ἐπιστάτην του καὶ τὸν ἐξουσιοδότησε νὰ τὸν ἀντιπροσωπεύῃ ἔς ὅλα, γιὰτ' ἦταν ἀναγκασμένους νὰ πάη γιὰ λίγες ἡμέρας στὸ Ρίον-Ίανέιρα.

— Μπορεῖτε νὰ εἰσθε βέβαιος, ἀποκρίθηκε ὁ ἐπιστάτης, ὅτι θὰ γίνουιν ὅλα σὰ νὰ εἰσθε παρών.

Ἦσυχος μ' αὐτὴ τὴ διαβεβαίωσι, ὁ κτήματίας καθλίκεψε πάλι τῶλόγόν του, ἔβαλαν καὶ τὴν Κολέττα στήν ἄσπρη τῆς μούλα καὶ γύρισαν τρεχάλα(*) στὴ φαζέντα, γιὰ νὰ κάμωιν τῆς ἐτοιμασίας τοῦ ταξιδιοῦ.

Ἀμέσως ἄρχισε τὸ ἀναστάτωμα. Ἐγέμιζαν μπαύλα καὶ τὰ φορτωνον ἔς ἓνα μεγάλο ταξιδιωτικὸ ἄμαξι.

Ἐντωμεταξύ, ὁ κτήματίας καὶ ἡ Κολέττα ἐξηγοῦσαν στήν κυρία Ἀλβαράδο τὸν σκοπὸ τῆς βιαστικῆς τῶν ἀναχωρήσεως.

Φυσικά, ἡ καλὴ κυρία δὲν θὰ ἐταλμοῦσε ποτὲ νὰ συζητήσῃ μὲ ἀπόφασιν τοῦ συζύγου τῆς, ὀμοιαδῆποτε. Ἦσυχασε μόνον ὅμα τῆς εἶπαν, ὅτι δὲν θὰ τὴν ἐπιαιρναν

(*) Ἴδε εἰκόνα προηγ. φύλλου, σελ. 264. Σδύσε ἐκεῖ καὶ τὰς λέξεις «νάσω στήν ἄσπρη» διότι δὲν χρειάζονται. Ἐγενε νόστιμο λάθος: Στὴ διόρθωσιν, ὁ διορθωτὴς εἶχε σημειώσαι αὐτὴ τὴ φράσιν, ἐνόσων νὰ μετατεθεῖν τὰ λόγια τῆς εἰκόνης (γύρισαν τρεχάλα) πρὸ κάτω καὶ στήν ἄσπρη. Ὁ δὲ τυπογράφος, παρεξηγήσας, τὴν προσέθεσε στὰ λόγια τῆς εἰκόνης!

ἔς αὐτὸ τὸ ταξίδι, ἀλλὰ θὰ τὴν ἄρναν νὰ κοιμᾶται ὅσο θέλει στοὺς καναπέδες τῆς ἡ' ἔτσι παρακολούθησε μὲ τὴν μεγαλύτερη ἀπάθεια τῆς προετοιμασίας.
 — Μὴ λείψης πολὺ!
 Ἦσαν τὸ μόνο ποῦ ἐτόλμησε νὰ πῆ στὸν ἄνδρα τῆς.
 Ὁ Ἀλβαράδος, ἐν τᾷξει πιά μὲ τὴν γυναῖκά του, ἀσχολήθηκε νὰ καταρτίσῃ τὴν ἀκολουθία του, γιὰτι σὰν ἄλη-

θινὸς βασιλιῆς, δὲν ἐταξείδευσ ποτὲ χωρὶς νὰ τὸν συνοδεῦουν δέκα ἕως δεκαπέντε ἐμπιστοὶ ὑπηρέται. Ὁ ἀριθμὸς τοὺς ἐπέκλιε ἀναλόγως τοῦ μέρους ὅπου ἐπήγγαινε. Γιὰ τὸ Ρίον συνήθως ἐπαιρνε μαζὶ του λίγους. Σήμερα ὅμως, σὰ νὰ τὸν ἐσπρωχνε κάποιον προαίσθημα, ἐσχημάτισε μιὰ μεγάλη καὶ καλὰ ὀπλισμένη συνοδεία.

Τὴν ἴδια νύκτα, τὸ στράτευμα αὐτὸ ἐξεκίνησε.

Ὁλόγουρα στὸ μεγάλο ἄμαξι, ὅπου εἶχαν τοποθετηθῆ ὁ Ἀλβαράδος καὶ ἡ Κολέττα, — ἄγρυπνη ἕως αὐτὴ τὴν ὥρα, ἀπὸ τὴν συγκίνησίν τῆς, — ἐκάλπαζαν οἱ δεκαπέντε ἀκόλουθοι. Πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς κρατοῦσαν στὸ χέρι μεγάλες λαμπάδες, πυροῦς ἀπὸ ἀουτελίνη.

Μέσα ἔς ἐκεῖνο τᾷμαξι ἐτρεψαν ὅλη τὴ νύκτα πρὸς τὸν πλησιέστερον σιδηροδρομικὸ σταθμὸ, ποῦ ἀπέλιγε ὁ μὴς δεκάξῃ ὀλόκληρος λευγῆς.

Ἀλλὰ φυσικά, ἡ ἀποστάσεις εἶνε πολὺ μεγάλες στήν ἄπέραντῃ ἐκείνῃ χώρᾳ, ποῦ ἡ ἐπιφάνειά τῆς εἶνε σαράντα φορές μεγαλύτερη ἀπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς Ἑλλάδος!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

Ὁ σενιερ Ἀλβαράδο θυμῶναι
 Τρεῖς ἡμέρας τώρα, στὸ καλλίτερον ξενοδοχεῖο τοῦ Ρίου, ἡ Κολέττα Ἀγκλάς περῶ τῆς ὥρες τῆς μὲ ἀνυπομονησία καὶ κάποτε μὲ θυμὸ, γιὰτι ὁ Βραζιλιανὸς μπαμπᾶς τῆς λείπει ἔξω, τρέχει διαρκῶς, ἀλλ' ἄργεῖ νὰ τελειώτῃ τὴν ὑπόθεσιν τοῦ μικροῦ Γάλλου.

Δυστυχῶς, τὰ πράγματα εἶνε πολὺ δυσκολώτερα, ἀπ'

«Μέσα ἔς ἐκεῖνο τᾷμαξι ἐτρεψαν ὅλη τὴ νύκτα...» (Σελ. 261, στ. γ')

δοσ ενόμιζε ή χαϊδεμένη αυτή Κολέττα. Από την πρώτη ημέρα που έφθασαν στο Ρίο, ο κτηματίας, χωρίς να χάζε στιγμή, έπληξε στο γραφείο του γελελεχάκι, δηλαδή, το βιουθοντού της αστυνομίας, και όρθα κορτά, χωρίς καμμία διπλωματία, με την άγρια ειλικρίνεια που τον έχαρκτηρίζει, του είπε τί επιθυμούσε:

«Ένας μικρός Γάλλος, δεκατεσσάρων ετών, ονομαζόμενος Έρρίκος Δαλλινύ, ήθοποιός τού έπαγγέλμα, είχε κλεισθή στο Φρενοκομείο του γιατρού Περέζ από κάποιον που, ως φαίνεται, είχε συμφέρο να τον βγάλη απ' τή μέση. Έπειδή όμως ο μικρός Γάλλος δεν ήταν καθόλου τρελλός, αυτός, ο σενιόρ Άλβαράδο, παρακαλούσε τον κ. διευθυντή να τον ελευθερώση άμέσως.

«Ο κ. Διευθυντής άκουσε με τή μεγαλύτερη ευγένεια τήν όμιλία του πλουσίου κτηματία. Έπειτα έκτύπησε ένα κουδούνι κ' ένας υπάλληλος παρουσιάσθηκε.

— Να μου φέρης τά χαρτιά κάποιου Δαλλινύ, τον έπρόσταζε. Τμήμα Άλλοδαπών. Χαρτοφυλάκιον Α' αριθ. 823.

«Α, α! έσυλλογίσθη ο Άλβαράδο, ευχαριστημένος ο κ. διευθυντής φαίνεται άνθρωπος με τάξι, που ξέρει τή δουλειά του' θα συναντηθούμ γρήγορα. Και μένα μάρσσει ή τάξις.»

Κ' ενώ ο προϊστάμενος της αστυνομίας εξέταζε ένα-ένα τά έγγραφα που του είχαν φέρη, ο κτηματίας έστέκετο ίσιος, ντοῦρος, σφιγμένος μέσα σε μιá θαυμασία μαύρη ρεδιγκότα, που ή κοιλιά του όμως τήν έφούσκωνε κάπως πολύ, ενώ γόριζε στα γαντοφορεμένα χέρια του ένα ψηλό καπέλο γυαλιστερό και σπινθηροβολούσαν τα μεγάλα διαμάντια, που είχε στα δάκτυλά του και στη γραβάτα του. «Ω, πόσο πρέπει ναγαπούσε τήν Κολέττα, για να τής θυσιάση τή χαριτωμένη του έξοχική άτημηλητία και νάλλη στην πρωτεύουσα να κάθεται και να περιμένη στα δημόσια γραφεία, αντί να επιβλέπη τον τρύγο του!

— Αυτούμαι πάρα πολύ, του είπα στο τέλος ο κ. Διευθυντής ευγενέστατα, που δεν μπορώ να συμφωνήσω με τή γνώμη σας, όσον άφορά τού κλεισίμο σε Φρενοκομείο του μικρού Γάλλου που σας ενδιαφέρει. Τά έγγραφα αυτού του φακέλλου με πείθουν, ότι ήταν άπόλυτη ανάγκη να έγκλεισθή. Μπορείτε να κρίνετε και μόνοι σας. Ο προστατευόμενος σας, τήν πρωίαν τής 11 Άπριλίου, στη δημοσία πλατεία του Νιτερού, έπετάθη αναίτιως, χωρίς κανένα λόγο, έναντιόν ενός συμπατριώτου του, πολύ

γνωστού στον τόπο, έγκριτου κ' εύπολού ήλιτου. Οι αστυφύλακες προστρέχουν, τόν συλλαμβάνουν, αλλά είναι αδύνατο να τον μεταφέρουν 'ς τού Τμήμα, «διότι κατελήφθη από νευρικήν κρίσιν, σχεδόν έπιληπτικήν». Σας μιλά με τά ίδια λόγια των επισήμων εκθέσεων. «Μένει κολλές ώρες εις κατάστασιν ληθαργικήν, κοιματώδη. Έπειτα ξυπνά και ξαναρχίζει να υβρίζει και να πειλίζει. Προσθέτω, ότι ο μικρός αυτός Γάλλος δεν έχει εδώ κανένα συγγενή, κανένα κηδεμόνα, ούτε καν πόρον ζωής, άφού αντί να παριστάνη στο θέατρο, κατήντησε να γίνη λοβίστρος, δηλαδή αλήτης. Από φιλανθρωπία ο συμπατριώτης του, άφού τον έκράτησε κοντά του και τον έπειποιήθη όσο μπορούσε, εξήτησε κ' έλαβε τήν άδεια να τον βάλη στοῦ γιατρού Περέζ, όπου πληρώνει ο ίδιος όσα χρειάζονται διά να τον περιποιούνται καλά.»

«Πητέ μου λοιπόν πατριά, ότι δεν θέλετε...» (Σελ. 262, στ. γ')

Υπ' αυτούς τους όρους, μπορώ να συμφωνήσω μαζί σας, ότι αυτός ο μικρός δεν είναι τρελλός; Θα τού ιδήτε και σεις. Όρίστε, διαβάστε.

Και λέγων αυτά, ο ντελεγκάντος ο έτερινε στον κ. Άλβαράδο τόν φακέλλο με τά έγγραφα. Ο άγρότης όμως άπόησε με φρίκη τά «παληόχαρτα» και ρώτησε:

— Άν όμως ή Άστυνομία άπατήθηκε;.. αν κάποιος που είχε συμφέρο να ξεφορτωθή τόν προστατευόμενό μου, κατώρθωσε να τον περάση για τρελλό και να τον κλείση ανεξέταστα;.. Δεν θα μπορούσε κανείς να βγάλη προσωρινώς τού δυστυχισμένο παιδί από τού Φρενοκομείο, για να έρωτηθή, νάνακριθή, να εξετασθή καλύτερα από γιατρό; Ευχαρίστως θα έπληρώνα ότι χρειάζεται.

Ο προϊστάμενος έκαμε μιá υπόκλησι

πολύ εύγενική και είπε μ' έπισημότητα: — Με άλλους λόγους ζητάτε αναθεώρησιν τής ύποθέσεως και νέαν έξέτασιν του άσθενούς;

— Μάλιστα. — Υπό ποιαν ιδιότητα;.. Είσαθε συγγενής του;

Ο Βραζιλιανός αναγκάσθηκε να ομολογήση ότι ούτε τόν έγνωρίζει, άλλ' ότι ενεργούσε κατά παράκλησι κάποιου άλλου, που ένδιεφερέτο.

— Είνε συγγενής τουλάχιστον αυτούς ο άλλος; ρώτησε κάλι ο κ. διευθυντής. Ο σενιόρ Άλβαράδο έχασε τότε τήν ύπομονή και σηκώθηκε από τήν κολυθρόνα του άποτόμως.

— Πητέ μου λοιπόν πατριά, ότι δεν θέλετε να μου κάμετε τίποτα! έφώναξε με θυμό.

— Κάθε άλλο, αγαπητέ κύριε! ύέλαβε ο ντελεγκάντος με τήν ίδια πάντοτε ευγένεια. Πώς γίνεται να μη θέλω; Ηθελα μόνο να σας δείξω, ότι αυτό που μου γυρεύετε, είναι λιγάκι παράνομο. Όμως, για να σας ευχαριστήσω, θα τού κάμω. Μάλιστα! Θα διαταχθή αναθεώρησις.

— Πολύ καλά! έφώναζε ο Βραζιλιανός, που τού πρόσωπό του αίθρισε κάλι. Και τότε πρέπει να ξανάλλω, για να μάθω τού άποτελέσμα;.. άπόψε ή αύριο;..

Ο κ. διευθυντής έβαλε τά γέλια. — Βλέπω, είπε, ότι δεν έχετε ιδέα από τέτοιες ύποθέσεις. Πάνε εις μάκρος, αγαπητέ μου κύριε. Ω, θα χρειασθή καιρός. Άλλά μόλις μάθω τού άποτελέσμα, θα σας τού ανακοινώσω εγώ ο ίδιος. Ησυχάστε!

Ο Άλβαράδο, έπιστρέφων στο ξενοδοχείο, δεν έφαινετο πολύ ένθουσιασμένος. «Η Κολέττα, έσυλλογίζετο μάνησυχία, δεν θα ευχαριστηθή...»

Και πραγματικώς ή Κολέττα έγεινεν έξω φρενών.

— Αυτό μόνο κατωρθώτατε να κάμετε; τού έφώναζε, έσείς που σας ενόμιζα τόσο ισχυρό; Μά τότε τί ώφελει να είναι κανείς πλούσιος σαν και σας, να έχη άπέραντα κτήματα και όλόκληρο στρατεύμα από δούλους;.. Τι σας χρειάζονται! αυτά όλα, άφού δεν μπορείτε να μου βγάλετε από τή φυλακή ούτε τόν φίλο μου Έρρίκο;

Ο καλός άνθρωπος έσκυψε τού κεφάλι στη θύελλα, άρισε να τον μαλώση καλά-καλά ή Κολέττα κ' έπειτα έπροσπάησε να τήν μαλακώση, να τήν καθητρώσση, λέγων ότι δεν είχαν παρὰ να περιμένουν τού άποτελέσμα τής εξέτασεως, που ο κ. διευθυντής τής Άστυνομίας τού ύποσχέθηκε να γίνη τού γρηγορώτερο.

Η Κολέττα αναγκάσθηκε να ύπο

κνή, αλλά με μεγάλη της δυσάρεσκια και μ' ένα κάκιομα πολύ άσχημο.

Ο καλός άνθρωπος, αντί να τής άγριέψη, τήν εκλόπισσε και μεταχειρίσθηκε όλα τά μέσα, για να τήν κάνη να διασκεδάση στην πρωτεύουσα και να ξεγιάση λίγο τόν φυλακισμένο της. Έν αυτοκίνητο, νοικιασμένο με τήν ημέρα, τούς πήγε περίπατο στην ώραία λεωφόρο Μπείραμας, που δεν έχει τού ταίρι τής στον κόσμο. Κατόπιν στους πρόποδας τής Τούρτας, ενός ψηλού λάρου, που άνέθηκαν στη κορφή του με βαγόνι κρεμασμένο από ένα σχοινί.

Ήταν τού μόνο πράγμα που διασκεδάσε τήν Κολέττα. «Όταν αισθάνθηκε τόν έαυτό της κρεμασμένο στον άέρα, στην άκρη τού σχοινοῦ κ' έθαύμασε τή θακού ζευλιχθήκε μπροστά τής από τού μαγικό έκείνο βαγόνι, ξεχασε λίγο τή λύπη της.

Έτσι έζησαν λίγες μέρες, επισκεπτόμενοι τάξιθεάτα τού Ρίου, τρώγοντες στα καλύτερα έστιατόρια και διασκεδάζοντες από τού πρωί ως τού βράδυ.

Μία μέρα, ο κ. Άλβαράδο μπήκε χαρούμενος στο δωμάτιο τού ξενοδοχείου, όπου ή θετή του κόρη άποτελείωνε τού ντύσιμό της με τήν βοήθεια τής καμαριέρας.

— Σήμερα είναι έξω πανηγύρι! τής είπε πρέπει να τού ιδής, είναι πολύ διασκεδαστικό.

Έβραγαν και κατόπιν έπήγαν στην πολυάνθρωπη συνοικίης, που άπλώνονται στους ποσπόδας τής Άγίας Θηρεσίας.

Οι κάτοικοι αυτών των συνοικιών, κιτά απ' τού βουνό, περνούν τής βραδιάς των, τού καλοκαιρι, με διασκεδάσεις άδιάκοπες.

Ήταν βράδυ, όταν ο Άλβαράδο και ή Κολέττα έβρασαν εκεί με τού αυτοκίνητο κ' ανακατεύθηκαν με τού περίργο έκείνο πλήθος των μιγάδων, που τραγουδούν και χορεύουν στη μέση τού δρόμου, περιμένοντες να καθί τού πυροέξηγμα, άπαραίτητο σε κάθε λαϊκή έορτή τής Βραζιλίας. Ένα σωρό παιδιά, μάγκες, διασκεδάζαν με τού να ρίχνων ρουκέτες, βαρλότα και τράκες στα πόδια των διαβατών.

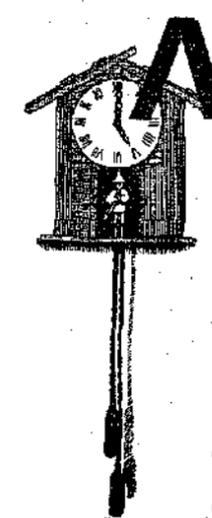
Η Κολέττα έγελοσε μ' αυτά τά έπίκινδυνα παιχνίδια, ώστόσο ένα βαρλότο έσκασε μέσ' στα πόδια της. Έβρόμαζε τότε κ' εξέφρασε τήν έπιθυμία της να γυρίσουν στο ξενοδοχείο. Κι' ο σενιόρ Άλβαράδο, που κάθε έπιθυμία τής Κολέττας ήταν γι' αυτόν διαταγή, μολοντί θα τού άρεσε να μείνη άκόμη στο πανηγύρι, αναγκάσθηκε ν' άφήση τή διασκέδασι και να ξαναμπή

στ' άμάξι με τή μικρή χαϊδεμένη του. Όταν έβρασαν στο ξενοδοχείο, ο θυρωρός τόν έπλησίασε και με μεγάλο σεβασμό τού έδωσε ένα γράμμα με τή σφραγίδα τής Άστυνομίας.

— Τελοσπάντων! έφώναζε ο κτηματίας' κάτι θα μάθωμς! (Έπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΊΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
Η ΑΛΛΑΓΗ ΤΗΣ ΩΡΑΣ

Αγαπητοί μου,

ΟΙΠΟΝ από χθές, — Παρασκευή, 15 Ιουλίου, — ή ώρα μας άλλαξε. Φάγαμς, πηδήσαμε αν προτιμάτε, εικοσιπέντε πρώτα λεπτά. Ήταν έντεκα και τριανταπέντε, όταν ή καμπάνα κτύπησε μεσημέρι. Κ' έβάλαμς τά ρολόγια μας στις δώδεκα ακριβώς. Έτελείωσε! από χθές προχωρούμ με μιή σχεδόν ώρα.

Γιατί άρα γε έγινε αυτή ή άλλαγή; Γιατί θάχωμς στο εξής όκτώ, εκεί που άλλη φορά είχαμς έπτάμισυ — κ' έπομένως μιή ώρα καιρό για να πάμς στο σχολείο, — ή γιατί θάχωμς μεσημέρι από τής έντεκάμισυ και θα καθόμασε στο τραπέζι... χωρίς να παραπεινάμς;.. Αυτό έγινε, αγαπητοί μου, γιατί ήταν ανάγκη να γίνη. Έπρεπε να συμφωνήσωμ με τήν ώρα τής Ανατολικής Ευρώπης. Έπρεπε να συμφωνήσωμ τά ρολόγια μας με τά ρολόγια των βασιτορών και των σιδηροδρόμων που μάρς έρχονται από εκεί, ή μάρς πηγαίνουν εκεί, που κάνουν δηλαδή τή συγκοινωνία μας με τήν Ευρώπη. Επίσης με τά ρολόγια των Τηλεγραφείων, απ' όπου μάρς τηλεγραφοῦν ή τηλεγραφοῦμ τής σπουδαίας ειδήσεως. Η διαφορά τής ώρας έφερνε μεγάλες δυσκολίες, άνωμαλίες, ετή συνεννόησι και ετή συγκοινωνία. Κ' έπρεπε να λείψη. Άλλά τί εύκολα που έγινε! Μία μετακίνησι των δεικτών, ένα ήμικύκλιο στην πλάκα τού ρολογιού, — κ' έτελείωσεσαν όλα!

Κι' ο ήλιος, θά πητε, τί κάνει 'ς όλ' αυτά; Τού μεσημέρι μας, ως τώρα, δεν ήταν σωστό; Γιατί να τάλλάξωμς; Η ήλιος ε'νε τού σωστό; αυτό που άφίταμς, ή αυτό που παραδεχθήκαμς;.. Έχετε δίκιο. Τού ρολόγι πρέπει να πηγαίνη με τόν ήλιο. Να δείχνη με-

σημέρι, όταν είναι πραγματικώς μεσημέρι. Και τότε είναι πραγματικώς μεσημέρι; όταν ο ήλιος περνά από τού σημειονό τού τόπου. Τότε βρίσκειται στη μέση τής διαδρομής του. Τότε άπέχει τού ίδιου από τήν ανατολή κ' από τή δύσι. Βρίσκειται στο μέσον τούρανού και είναι ακριβώς τού μέσον τής ημέρας.

Έέρετε όμως και τί θα πη μεσημέρι νός. Είναι ο φανταστικός έκείνος κύκλος που περνά από τούς πόλους τής γής κ' από τού σημείο που βρισκόμαστε, (ή από τούς πόλους τούρανού και από τού ούρανο σημείο όπου αντικρύζει τού κεφάλι μας.) Άλλά τέτοιος κύκλος είναι άπειρος. Κάθε σημείο τής γής έχει δικό του μεσημερινό. Έπομένως και κάθε τόπος, και κάθε σπίτι, και κάθε άνθρωπος. Άλλο μεσημερινό έγώ, άλλο ήσού. Έπομένως δεν έχομς μεσημέρι τήν ίδια στιγμή και οι δύο μας. Η διαφορά είναι έκατομμυριοστών τού δευτερολέπτου βέβαια, άλλ' άδιάφορο. Υπόθεσε ότι στεκόμθα πλάι-πλάι, έγώ όμως προς τήν ανατολή, έσύ προς τή δύσι. Έ, πρώτα θα έχω μεσημέρι έγώ, — πρώτα θα περάση ο ήλιος από τού μεσημερινό μου, — και ύστερα έσύ. Άνοιξτε μιá Κοσμογραφία, ιδέστε τή σφαίρα τής γής μέσα στο κλαυδί των μεσημερινών της, πυκνώτατε αυτά τά σύρματα που τήν ζώνουν όσο μπορείτε, φαντασθήτε τού άμέτρητο πλήθος των μεσημερινών, και θα καταλάβετε αυτά που σας είπα.

Άφού όμως κάθε άνθρωπος έχει άλλο μεσημερινό, πώς — θαπορήσετε — βάζομς όλοι τά ρολόγια μας στην ίδια ώρα; Πώς κτυπά μεσημέρι για όλους τήν ίδια στιγμή; Έ, αυτό τού μεσημέρι είναι συνθηματικό. Άρισαν κατά μέτρος τής μικρής διαφοράς και παραδέχθηκαν ένα μεσημερινό για κάθε τόπο. Έπειτα ένα μεσημερινό για πολλούς τόπους μαζί. Παραδείγματος χάρι, παραδέχοντα, κατά συνθήκη, τού μεσημέρι τού Παρισίου και όλες ή πόλεις που είναι εκεί γύρω. Η τού Λονδίνου, ή τής Πετρούπολεως και κάθε γής. Με άλλους λόγους, οι μικρότεροι συμφωνούν με τά ρολόγια... των μεγαλητέρων. Έτσι τώρα και μετς. Άφού δεν μπορούσαμε να κάμωμς όλη τήν Ανατολική Ευρώπη να παραδεχθή τού μεσημέρι μας, παραδεχθήκαμς μετς τού δικό τους και συμφωνήσαμς. Άς έχη διαφορά εικοσιπέντε λεπτών, δεν πειράζει. Στη ζωή μας αυτό δεν θάχη μεγάλη σημασία. Δεν πειράξαμς τόν ήλιο, — αλλά μόνο τού ρολόγι. Ο ήλιος τήν ίδια ώρα πάντα θανατέλλη και τήν ίδια θα δύη. Άν θα τή λέμε «εξήμισυ» αντί «έξη», αυτό δεν σημαίνει τίποτα. Η ζωή μας έξακολουθεί...

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Η ΑΡΠΑΓΗ ΤΗΣ ΝΑΪΑΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Η. DE GORSSE]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (Συνέχεια).

Ἦρχισεν νὰ τοὺς ὀμιλῇ σιγά, ἀργά, προσέχων πολὺ, καθὼς ἐφαίνετο, νὰ μὴ προσφέρῃ οὔτε μίαν λέξιν παραπάνω.

Ὁ Φαρῶς καὶ ὁ υἱὸς τοῦ, ἀπὸ σεβασμῶν, ἐστάθησαν ὄρθιοι καὶ τὸν ἤκουον.

— Ὑπάρχουν στὴ ζωὴ περιστάσεις, ποὺ μὰς ἀναγκάζουν νὰ κάμωμεν μερικὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα, εἰς ἄλλην περιστάσει, θὰ ἐφαίνοντο παράδοξα, ἀνεξήγητα. Τέτοια περιστάσεις μὲ βροῆκε σήμερα ἐμένα. Μὴν παραξενευθῆτε λοιπὸν γιὰ τὴν ἐκδοῦλευσί ποῦ θὰ σᾶς ζητήσω καὶ μὴ προσπαθήσετε προπάντων νὰ μαντεύσετε τὰ αἴτια, ποῦ μὲ ἀνάγκασαν νὰ κάμω αὐτὸ ποῦ κάμνω. Ἄλλως τε θὰ ἦτο χαμένος κόπος, γιὰτὶ δὲν θὰ τὸ ἐμαντεύατε ποτέ!

Τὸ προοίμιον αὐτὸ δὲν ἦτο βέβαια κατὰλληλον διὰ νὰ καθυτηγασθῇ τὸν Ρασκασῶν καὶ τὸν Τώνη. Τὰ βλέμματά των ἀπεναντίας ἐμαρτύρουν τέτοιον ἀπορίαν, ὅτε ὁ ξένος τὸ παρετήρησε.

— Ὡ, ἤτυχάστε! τοὺς εἶπε μειδιῶν. Δὲν ἔχω κανένα βῆρος στὴ συνείδησί μου καὶ δὲν ἐρχομαί νὰ σᾶς προτείνω νὰ γίνετε συνεργοὶ κανενὸς ἐγκλήματος. Δὲν ἔκαμα τίποτε ἐπιλήψιμο, μὰρμπα-Ρασκατοῦ! Ἄλλως τε ἡ καλλίτερη ἀπόδειξις εἶνε, ὅτι δὲν σ' ἐπῆρα νὰ σοῦ μιλῶσιν κατὰ μέρος, σὰν ἄνδρας πρὸς ἄνδρα, ἀλλὰ ὅ,τι ἔχω νὰ σοῦ πῶ, σοῦ τὸ λέγω ἐδῶ, μπροστὰ στὸ γυῖό σου.

Ἡ φωνὴ τοῦ ξένου, προτρέποντος τὰς τελευταίας αὐτὰς λέξεις, ὑπέσχετο εἰς τὴν κατάστασιν ὅμως ποῦ εὑρίσκοντο, ὁ Φαρῶς καὶ ὁ Τώνης δὲν τὸ παρετήρησαν. Ἀπεναντίας, ἡ διαβεβαίωσις τοῦς καθυτηγαστε τελείως καὶ αὐτὲς ἡ παραμικρὰ ὑποψία τοῦς ἤλθεν, ὅτι ὁ συνομι-

λητὴς τοὺς ἤμποροῦσε νὰ λέγῃ ψευδῆματα. Ὁ δὲ ὄμιλος, πραγματικῶς, μπροστὰ εἰς ἓνα παιδί, ἂν εἶχε κανένα βῆρος εἰς τὴν συνείδησιν;

Ὁ Ρασκασῶς λοιπὸν ἐπεδοκίμαζε μὲ κίνημα τῆς κεφαλῆς, ἐνῶ ὁ Τώνης, ὁ ὁποῖος ποτὲ δὲν εἶχεν ἰδῆ κοριτσακί τόσο ξανθὸν καὶ τόσο ὡμορφον, δὲν ἐχόρταινε νὰ τὴ βλέπῃ καὶ νὰ τὴ θαυμάζῃ. Ἐκείνο τώρα, τελείως ἤτυχον, ἐπαῖξε μὲ τὰ πολύχρωμα καὶ ποικιλόσχημα κογγύλια, τὰ ὁποῖα εὑρίσκεν ἐκεῖ χάμα, εἰς τὴν λεπτὴν ἄμμον τῆς ἀκτῆς.

— Ἡ ἐκδοῦλευσίς ποῦ θὰ σᾶς ζητήσω, ἐξηκολούθησεν ὁ ξένος, δὲν θὰ σᾶς προξενήσῃ, βεβιωθήτε, κανένα κόπον, καμμίαν ἐνόχλησιν. Πρόκειται ἀπλοῦστατα νὰ κρατήσετε ἐπὶ σπιτί σας, δι' ὀλίγον καιρὸν, τὸ κοριτσακί ποῦ βλέπετε.

Ὁ Ρασκασῶς καὶ ὁ Τώνης δὲν ἤμπορεσαν νὰ συζητήσουν κίνημα ἐκπλήξεως.

— Μὴ ταράτσατε! προτέθεισεν ἀμέσως ὁ ξένος ἡ ἐκδοῦλευσίς ποῦ θὰ σοῦ κάμετε, εἶνε ἐντελῶς προσωρινή, ἐννοεῖται, ὅτι θὰ ἐρχομαί συχνά νὰ βλέπω τὸ παιδί καὶ ὅτι θὰ σᾶς τὸ πάρω πίσω εὐθὺς ἅμα μωρέσω. Ἐννοεῖται ἐπισημ, ὅτι θάναται μείψω, ὅσο τὸ ἀξίζει, τὴν ἐκδοῦλευσί σας.

Καὶ λέγων αὐτὰ, ἐβγάλεν ἀπὸ τὴν τσέπην τοῦ ἐν χρηματοφυλάκιον, τὸ ὁποῖον εἶχε προετοιμάσῃ βέβαια δι' αὐτὸν τὸν σκοπὸν καὶ μολις τὸ ἀνοίξεν ὀλίγον, ὁ Ρασκασῶς, ἐλθαμβος, εἶδε μέσα μίαν δέσμην χρητονομισμάτων καὶ ἓνα σωρὸν χρυσῶν ναπολεόνια.

— Ἄ, μὰ, μὰ! ἔκαμα. Αὐτὸ ποῦ μοῦ προτείνετε εἶνε πολὺ παράξενον. Δὲν μπορῶ νὰ τὸ δεχθῶ.

— Ἀλήθεια, ἐβόναξεν ὁ ξένος σκυθρωπάζων, μοῦ ἀρνείσθε;.

— Μὰ κάθε φρόνιμος

ἄνθρωπος, ἀπεκρίθη ὁ Φαρῶς, στὴ θέα μου, τὸ ἴδιον θὰ ἔκαμνε.

— Μὰ, κύριε Ρασκασῶ... — Ἀδύνατο! Γιὰ ὅλο τὸ χρυσάρι τοῦ κόσμου, δὲν ἀνακατεύομαι σὲ ὑπερβιμένες δουλειάς.

— Ἀρκεῖ! ἐβόναξεν ὁ ἄγνωστος, μὲ φωνὴν ἠλλοιωμένην ἀπὸ θυμῶν.

Καὶ κρατέθεισε, ῥίπτον ἐπὶ τῆς μικρῆς κόρης βλέμμα γεμάτον μίσου.

— Ἄρῶ δὲν θέλετε νὰ μὲ ἀπαλλάξετε ἀπ' αὐτὸ τὸ παιδί, πολὺ καλά, θὰ κάλλωθῶ καὶ ἐγὼ μ' ἄλλον τρόπο!

Ὅρατε, διαπονήτε, πῶς τὰ ὄρατα λουλούδια...

Ὁ Ρασκασῶς καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀντήλαξαν βλέμμα γοργόν. Ἡ αὐτὴ ὑποψία, ὁ αὐτὸς φόβος, ἐγεννήθη συγχρόνως καὶ εἰς τοὺς δύο.

Ὁ Τώνης, ὁ ὁποῖος εἶχε σιωπήσῃ ὡς τότε, ἐκλήτισε ζωηρὰ τὸν πατέρα του.

— Μπαμπᾶ, πρότεξε! τῷ εἶπε σιγᾶ ἂν ἀρνηθῆς ὅτι σοῦ ζητεῖ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, μπορεῖ νὰ πάρῃ κανένα καὶ τὸ καίμενο τὸ κοριτσακί!

Τὰ λόγια αὐτὰ ἔκαμαν τὸν Ρασκασῶν νανατριχιάσει. Ἀλήθεια... Ἐάν, ἀρνούμενος νὰ τὴν κρατήσῃ, ἐπροκάλει τὸν ὄφρασιμὸν τῆς μικρῆς; Ἐάν ὁ ἄγνωστος ἐκεῖνος ἦτο κανένας κακοῦργος; Ἐάν ἐπραγματοποιούσε τὴν ἀπειλήν, τὴν ὁποῖαν ἐξέφρασε σχεδὸν καθαρά;.

Ἡ σκέψις αὐτὴ τὸν ἔκαμε νὰ τὸ ἀποσπασθῇ, καὶ χωρὶς νὰ σκεφθῇ τίποσ ἀλλο, ἐβόναξε:

— Πολὺ καλά, δέχομαί!.. θὰ κρατήσω αὐτὸ τὸ παιδί!

Ἀστρακὴ χαρῆς ἔλαμψεν εἰς τὰ μάτια τοῦ Τώνη. Ἐπίστευεν, ἐκείνην τὴν στιγμήν, ὅτι τὸ ὄρατον κοριτσακί, ποῦ τὸ ἀπειλοῦσε κίνδυνος μεγάλος, ἐσώθη.

Ὁ ξένος, τοῦ ὁποῖου ἡ φυσιογνωμία

ἐξέφραζε τώρα ζωηρὰν εὐχαρίστησιν, ἔλαβε πάλιν τὸν λόγον.

— Τὸ ἤθευρα, εἶπεν, ὅτι στὸ τέλος θὰ δεχθῆτε σᾶς ἐκφράζω γι' αὐτὸ ὅλη μου τὴν εὐγνωμοσύνην.

Πρέπει ὅμως νὰ σᾶς πῶ καὶ κάτι ἄλλο. Μὴν ἀνησυχῆτε... αὐτὴ τὴν φορὰ δὲν θὰ σᾶς ζητήσω παραμὰ ἀπλὴ ὑπόσχεσι.

— Ὑπόσχεσι!..

— Ναί. Ὁ δὲ μὸς ὑποσχεθῆτε καὶ οἱ δύο σας, ὅτι δὲν θὰ φαναρώτετε ποτὲ σὲ κανένα, ἂν τυχόν σᾶς ἐρωτήσουν, πῶς βρήκατε καὶ δικτὶ ἔχετε στὸ σπιτί σας αὐτὸ τὸ παιδί. Τὸ ὑπόσχεθε;

— Μάλιστα! μάλιστα! ἔσπευτε νὰποκριθῇ ὁ Τώνης, χωρὶς νάναμείνῃ τὴν γνάμην τοῦ πατέρα του.

Αὐτὸ τὸ ἔκαμα διὰ δύο λόγους: πρῶτον, διότι τὴν στιγμήν ποῦ τοὺς ἤρώτα, ὁ κύριος ἔτυχε νὰ κυττάζῃ αὐτὸν δαύτερον, διότι ἦτο τόσο εὐτυχῆς μὲ τὴν ἰδέαν, ὅτι ἡ μικρούλα ἐσώζετο ἀπὸ κάποιον κίνδυνον, ὅτε μὲ κανένα τρόπον δὲν θὰ ἤθελε νὰ τὴν ἐκθέτῃ πάλιν καμμία ἀρνητικὴ τοῦ πατέρα του. Καὶ τὸν ἐπρόλαβε.

Ἐτοί ὁ μὰρμπα-Ρασκατοῦς ἠνογκάσθη νὰ τὸ ὑποσχεθῇ καὶ αὐτός. Μάλιστα εἰς κανένα ἀπολύτως δὲν θὰ ἔλεγε τίποτε δι' αὐτὴν τὴν ἱστορίαν. Τὸ

Ἐτοίξε κλαίονσα πρὸς τὴν ἀκτῆν. (Σελ. 265, στ. 6').

ὄραθῆν εἰς τὴν τιμὴν του. Καὶ τότε ὁ ξένος τῷ ἔτεινε τὸ γεμάτον πογγί.

Πρὶν τὸ πάρῃ, ὁ Φαρῶς ἰδίττεσκεν ὀλίγας στιγμάς.

— Ἐλα λοιπὸν, τί περιμένεις; ἐβόναξεν ὁ ἄγνωστος μὲ κάποιον θυμῶν. Παρ' τὸ ἄρῶν ἐτυμωρῶνῃσάμε. Ἐἶνε εἰκοσιχιλιάδες φράγκα.

— Εἰκοσιχιλιάδες φράγκα; ἔτραύλισεν ὁ Ρασκασῶς.

Καὶ ἀπὸ τὴν συγκίνησιν τοῦ, ὀλίγον ἔλειψε νὰ τοῦ πῆσῃ τὸ χαρτοφυλάκιον.

— Μάλιστα, ὑπέλαθεν ὁ ἄγνωστος καὶ ἔτσι βγαίνει ἀπὸ τὴ στενοχώρια γιὰ πολὺν καιρὸ. Ἐέματά;.

Ὁ Ρασκασῶς δὲν ἐπίστευε πλέον ταῦτά του.

Ἀλήθεια, μέσα εἰς τὸ πογγί ἐκεῖνο, ποῦ τὸ ἐστρίγγαν τὰ χέρια του νευρικά, ὑπῆρχον εἰκοσιχιλιάδες φράγκα; Ὁλόκληρος περιουσία; Περισσότερα ἀπ' ὅλα μαζὶ ὅσα εἶχε κερδίσει εἰς τὴν ζωὴν τοῦ ὁ πτωχὸς Φαρῶς;.

Ἡτοιμάζετο νὰ ἐκχυθῇ εἰς εὐχαριστίας ἀλλ' ὁ ξένος, βιαζόμενος προφανῶς νὰ τελειώσῃ

αὐτὴ ἡ συνομιλία, τὸν διέκοψεν εἰς τὸν φυσικὸν κατ' ἀρχάς, ἀλλὰ καὶ κατόπιν ἀπέτομον καὶ σχεδὸν ἀπειλητικόν: — Σᾶς χαιρετῶ... εὐθύω... κοιτάει καὶ νὰ βραδυάσῃ... Νὰ μὴν ξεχνάτε καὶ οἱ δύο τὴν ὑπόσχεσί σας. Ἄλλοιῶτα, δυστυχία σὲ σᾶς καὶ... ἔσ' αὐτή!

Καὶ γρήγορα ἐπέστρεψεν εἰς τὴν μικρὰν ἄκατον, ἡ ὁποία, κατὰ διαταγὴν του, ἐξεκίνησε εὐθὺς διὰ τὴν θαλαμηγόν.

Ἡ τελευταία ἐκείνη ἀπειλή ἐλέγχθη τόσο γρήγορα, ὅτε ὁ Ρασκασῶς καὶ ὁ Τώνης δὲν ἐπρόφθασαν καν νὰ διαμαρτυρηθοῦν.

Ἡ μικρούλα, ἡ ὁποία ἐξηκολούθει νὰ καίη εἰς τὴν ἀκρογιαλιάν, δὲν ἀντελήφθη τὴν ἀναχώρησιν τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος τὴν συνόδευε καὶ μόνον ὅταν ἀντήχησεν ἡ μηχανὴ τῆς ἀτμακάτου, ἐστίχασε τὰ ξανθόμαλλον κεφάλαι τῆς καὶ ἐνόησεν ἐξαφνα ὅτι ἐγκατελείθη.

Ἐτηκώθη ἀμέσως καὶ, παραιτοῦσα τὰ κογγύλια τῆς, ἐτρέφε κλαίονσα πρὸς τὴν ἀκτῆν.

Ὁ Ρασκασῶς καὶ ὁ Τώνης τὴν ἐπῆραν τὰ κατόπι, διὰ νὰ τὴν παρηγορήσουν. Ἄλλ' ἡ θέα τῶν δύο ἀγνώστων ἐπηύξησε τὸν φόβον τῆς μικρῆς καὶ, ὅσον ἀπεμαρῶνεν ἡ ἄκατος, τόσο δυνατώτερα ἔκλαιεν αὐτή.

— Ὅχι, μικρούλα μου, τῆς εἶπεν ὁ Ρασκατοῦς, τρυφερά, δὲν πρέπει νὰ κλαίς ἐπὶ!

— Φοβάται, προσέθεισεν ἀμέσως ὁ Τώνης, μὴ σοῦ κάμωμε κανένα κακό; Ἄ, μὰ! ἐμεῖς σ' ἀγαποῦμε.

— Ἐλα τώρα, μὴν κλαίς... Ὁ κύριος ποῦ σ' ἔφερε, θὰ ξανάλθῃ.

(Ἐπεται συνέχεια) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΔΕΙΔΙΝΑ.

Ἄ φιλέρωμια, «μοῖροι, δόσα τε ἀνθὴ καὶ φάλα γυνεῖται θεῆ» ΙΑΪΑΣ, Α.

Κάθε λουλούδι καὶ ὄμορφα. — Μούσα κάθε λουλούδι καὶ ἄρομα καὶ θάμνωμα [μ' ἓνα ὄνομα γλυκὸ—] καὶ χροῖμα.

— Καὶ ποῦ πετράδι ἀτίμητο καὶ ποῦ διαστέκεται ἐμπρὸς; ὅτ' ἀλλή σ' ἀκόμα; [μυτικὸ]

Ἄνθ' ἀνοιγμένα ἀνέμελα μὲς ἔστην τραχὴ τὴ λαγαριά, καὶ ἄνθ' ἀποφρογγέννητα καὶ χαϊδανάστημένα, [στημένα,

Χάρισμα ἢ ὄνη, χάρισμα καὶ ἡ ἀγνή σας ἢ [εὐωδιά,] χάρισμα ἢ συντροφία σας [τὸν κα-] θῆνα...

Μὰ, ἀπ' ὅλα, ἐσένα ἐγὼ ἀγαπῶ, ἐσέ, ὃ [κρυμμένο δειλινὸ] — ἡ ἀσπνοῦ σου, ἀσπνοῦ τῆς βραδινῆς [γαλήνης—,

Ποῦ ἀνοίγεις τὰ φυλλάκια σου μὲ τὸν [ἀσπνοῦ] καὶ μὲ τὴ χρυσαυγὴ τ' ἀπολόκλειεις.

Στὴ μοναξιά μου συντροφιά μὲς ἔστη βα[θυσία] χλωροσίου, καθὼς σπαταῖται τὸ δειλὸ φρεοδύσμημα [ἔστη φρέου,

Καὶ πείρει γῶμα ὁ ἀνεμὸς καὶ ἡ φουκο[θλαυσία], καὶ ἀνάβει μακρινὸ τὸ πρῶτο ὄστερι...

... Κάτω τὸ κύμα καὶ βροντᾶ, τ' ἀστέρια [ἀσπνοῦ] στὰ ψηλά, μὴτε πανιῶν χαιρετήματα, μὴτε οἱ ρουτιές [τοῦ γλάφου.

Ἄργυριοι μόνον ἐγὼ καὶ σὲ; καὶ πέρα, [ποῦ ἀνοικοσφαλῆ,] τὸ νυσταγμένο μῦτι κάποιου φάρου...

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΞ

ΕΒΔΟΜΑΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

[Ἴδε Ὀδηγὸν Κεφ. ΙΒ'.] α'. Μαγικὴ Δικῶν

— Μπα! ἐνῶ κολυμποῦσα, μούκλεψαν τὰ ρούχά μου... Ποῦ εἶνε ὁ κλέφτης;

γ) Διὰ τοὺς Τζαρμαδεῖς Ἐσάλη ὑπὸ τοῦ Πηλέως Le-le-fuis-fais-bien-mal.

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ λέξεις αὐταί, ὅτε νάποτελεσθῇ ἐν γνωμικόν.

Ἰδέσεις τοῦ 31ου φάλλου

α.) Παρίσιοι, Διέπη, Βρόστη, Ρουένη.—δ.) Minuit (mi-nuit.)

«Τὸ κοριτσακί ἐπαῖξε ποῖρα μὲ τὰ κογγύλια, τὰ ὁποῖα εὑρίσκει ἐκεῖ—χάμα...» (Σελ. 264, στ. β').

